

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 27.

Trettende Session.

10de Møde.

Onsdagen den 16de October Kl. 1.

(Fortsat.)

C. J. Kayser (forts.): Naar man vil have offentlige Institutioner af stort Omfang, saa maa man ogsaa finde sig i at have offentlige Udgifter af betydeligt Omfang; at regjere godt og billigt er to Ting, der ikke let lade sig forene.

Det, der egentlig har givet mig Anledning til at tage Ordet, er, at jeg ønsker at henlede det høiterede Things Opmærksomhed paa en enkelt Side af det finansielle System, der ligger til Grund for nærværende Finanslov. Vi ville nemlig paa det Afsnit af Indtægtsfiden, der angaaer Sportelvæsenet, finde, at Retsportlerne udgjøre et meget betydeligt Beløb, nemlig omtrent 500,000 Rd.; men i Virkeligheden bethder dette ikke Stort, thi der er en betydelig Mængde Sportler, der slet ikke findes opførte paa Finansloven, efterdi de blive anvendte til at lønne de Retsbetjente, som endnu ikke ere satte paa fast Gage. Hvor Meget disse Sportler beløbe sig til, er ikke angivet i Finansloven; men jeg tør anslaae dem til idetmindste en halv Million. Hidtil er det nemlig kun en forholdsvis ringe Deel af Retsbetjentene, der er sat paa fast Gage, det er ikke mere end omtrent en Sjettedeel, men Sportlerne for dem ere anslaaede til et Hundrebetusende Rigsdaler, altsaa maae Sportlerne af alle Underdommerembederne udgjøre omtrent 600,000 Rd. Naar vi hertil lægge de 400,000 Rd., der indbetales umiddel-

bart i Statskassen, saa ville vi finde, at Sportlerne udgjøre en overordentlig betydelig Sum, og denne Afgift bliver navnlig trykkende ved, at det kun er en enkelt, mindre Deel af Befolkningen, der maa erlægge den. Jeg har f. Ex. for mit Vedkommende aldrig været i det Tilfælde at maatte betale Afgifter under Form af Sportler, og jeg er overbevist om, at der er en stor Mængde, med hvem det Samme er Tilfældet.

Der er forskjellige Grunde, der have bevirket, at Sportlerne have naaet en saa betydelig Høide. Den ene er den, at det har været en gennemgaaende Retning i vor Lovgivning, at de, der søgte Hjælp ved Retsinstitutionerne, selv skulde betale Alt, hvad disse Institutioner koste. Dette har navnlig været Tilfældet med Underdommerne, der hidtil udelukkende ere blevne lønneede ved Sportler; Dommerforret var den eneste Afgift, der blev opkrævet til Domstolene; alt det Dvrigt maatte betales af de Enkelte, der vare i det Tilfælde, at de skulde benytte sig af deres Hjælp. Det Samme har ogsaa været Tilfældet med Overdomstolene, men paa en anden Maade; thi ved disse bleve Sportlerne indbetalte i Statskassen, og den lønneede igjen Embedsmændene. Efterat disse i de senere Aar ere lønneede betydeligt bedre, kan det vel være, at Staten har maattet hde Tilskud, men den gennemgaaende Retning, haade med Hensyn til Over- og Underdomstolene, har været, at de enkelte af Borgerne, der trængte til Domstolenes Hjælp, maatte ikke alene betale for den Hjælp, der blev hdet dem, men ogsaa Alt, hvad Retsinstitutionerne koste. Jeg er langt fra at gaae saa vidt, at jeg skulde